

РЕШЕНИЕ

№ 7723

гр. София, 06.06.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 10.05.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Ирина Кюртева

**ЧЛЕНОВЕ: Владимир Николов
Мария Стоева**

при участието на секретаря Макрина Христова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **2319** по описа за **2024** година докладвано от съдия Владимир Николов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 248, ал. 3 от ГПК, вр. чл. 63в от ЗАНН.

С решение № 4115 / 04. 09. 2023 г. по НАХД № 6475 / 2023 г., Софийски районен съд, НО, 14 състав е отменил наказателно постановление № 23-4332-004790 / 27. 03. 2023 г. издадено от началник група при Отдел „Пътна полиция“ на СДВР, с което на Г. К. Х. е наложена глоба в размер на 200 лв. и лишаване от право да управлява МПС за срок от 6 месеца, като е присъдил разноски в размер на 400 лева.

С молба от 21. 09. 2023 г. процесуалния представител на жалбоподателя - адв. Б., е поискал изменение на така постановеното решение, в частта му на разноските, като претендира присъждането им в пълен размер от 600 лева.

С решение № 847 / 19. 02. 2024 г. по НАХД № 6475 / 2023 г., Софийски районен съд, НО, 14 състав е оставил без уважение молбата за изменение на решението в частта му на разноските.

Срещу така постановеното решение, е постъпила касационна жалба от адв. Б., в която се моли решение № 847 / 19. 02. 2024 г. по НАХД № 6475 / 2023 г., да бъде отменено като неправилно поради нарушение на материалния закон. Прилага съдебна практика за сведение.

В съдебно заседание касационният жалбоподател, чрез пълномощника си, поддържа жалбата по изложените в нея съображения.

Ответникът, не взема становище по жалбата.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност на жалбата.

Административен съд София – град, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК, от надлежна страна, която има право и интерес от обжалването, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана по същество.

Разгледана по същество касационната жалба е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Касационната инстанция споделя изцяло фактическите и правните констатации на въззивния съд.

По делото пред районния съд е представен договор за правна защита и съдействие между Г. К. Х. и адв. Б., като договореното и заплатено адвокатско възнаграждение е в размер на 600 лева.

При постановяване на решението си въззивния съд е преценил, че след като се отменя издаденото НП, жалбоподателят има право на присъждане на разноски, но е приел, че същите са прекомерни и ги е намалил на 400 лв.

С оспореното в настоящото производство решение, съдът е оставил без уважение искането за изменение на постановеното вече решение в частта му на разноските, тъй като разноските следва да са в разумен размер.

С подадената касационна жалба се твърди, че минималния размер на адвокатското възнаграждение по този вид дела е 500 лева, като освен това следва да се вземе предвид, че с издаденото НП фактически са наложени две наказания – глоба и лишаване от права, поради което и възнаграждението следва да е в завишен размер.

Касационната инстанция намира, че в случая правилно е намалено присъденото адвокатско възнаграждение, тъй като е безспорно, че делото не се отличава с някаква правна и фактическа сложност. Правилно при определяне на дължимите разноски въззивния съд е преценил, че същите следва да са в разумен размер, като е отчетена както продължителността на производството, така и засегнатите интереси на страните.

Неоснователно е позоваването с касационната жалба на приложената практика на Районен съд Козлодуй, тъй като същата не е обвързваща за настоящия състав.

Независимо, че са наложени две наказания с отмененото НП, това не означава, че следва да се удвоява адвокатското възнаграждение.

В същото време, макар и към датата на произнасяне от страна на въззивния съд да не е било постановено решение по дело С- 438/22 г. на СЕС, към днешна дата е налице решение от 25. 01. 2024 г. по това дело.

Съгласно посоченото решение на СЕС, ако се установи, че наредба, която определя минималните размери на адвокатските възнаграждения и на която е придаден задължителен характер с национална правна уредба, нарушава забраната по член 101, параграф 1 ДФЕС, националният съд е длъжен да откаже да приложи тази национална правна уредба, включително когато предвидените в тази наредба минимални размери отразяват реалните пазарни цени на адвокатските услуги.

В този смисъл, след като е констатиран, че заплатеното възнаграждение не съответства на фактическата и правна сложност на делото, правилно от страна на съда е намалено това възнаграждение, като е определено същото и под минимума

по Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения

Предвид изложеното, решението, предмет на касационна проверка, не страда от наведените касационни основания. При извършената служебна проверка по чл. 218, ал. 2 АПК, съдът констатира, че районният съд е постановил съдебния си акт в съответствие със закона, поради което касационната жалба е неоснователна, а обжалваното съдебно решение следва да бъде оставено в сила.

Разноски за касацията не се претендират от страна на ответника, поради което такива не се присъждат.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2, предл. I от АПК, Административен съд София - град -XVII касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 847 / 19. 02. 2024 г. по НАХД № 6475 / 2023 г. на Софийски районен съд, НО - 14 състав.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:

Особено мнение на съдия М. С.:

Особено мнение на съдия М. С. по кнахд № 2319/2024 г. по описа на АССГ, XVII к.с. Не съм съгласна със становището на мнозинството от касационния състав, че оспореното в настоящото касационно производство решение № 847/19.02.2024 г. по нахд № 6475/2023 г. по описа на СРС, 14 с-в, с което Софийският районен съд е оставил без уважение молбата на жалбоподателя за изменение на решението по делото в частта му за разноските, е законосъобразен съдебен акт и като такова следва да бъде оставено в сила.

Считам, че решението, предмет на касационна проверка, е неправилно, а формираните мотиви на въззивния съд са в противоречие с приложимия закон.

Съгласно чл. 63д, ал. 1 ЗАНН в производствата пред районния и административен съд, както и в касационното производство, страните имат право на присъждане на разноски по реда на Административнопроцесуалния кодекс. В чл. 143, ал. 1 АПК е предвидено, че при отмяна на обжалвания административен акт разноските по производството и възнаграждението за един адвокат, ако подателят на жалбата е имал такъв, се възстановяват от бюджета на органа, издал отменения акт.

В случая жалбоподателят е доказал, че е заплатил адвокатско възнаграждение в размер на 600 лв. по договор за правна защита и съдействие от 07.07.2023 г., в който случай договорът има характер на разписка, с която се удостоверява, че страната не само е договорила, но и заплатила адвокатското възнаграждение – така т. 1 от ТР № № 6 от 6.11.2013 г. на ВКС по тълк. д. № 6/2012 г., ОСГТК. Своевременно е направено и искане от жалбоподателя за присъждане на тези разноски, с оглед което съдът е следвало да осъди ответника да му ги възстанови в посочения размер. Не са налице процесуалните предпоставки за присъждане на по-нисък размер на разноските за адвокатско възнаграждение, предвидени в чл. 63д, ал. 2 ЗАНН. Съгласно цитираната разпоредба, ако заплатеното от страната възнаграждение за адвокат е прекомерно

съобразно действителната правна и фактическа сложност на делото, съдът може по искане на насрещната страна да присъди по-нисък размер на разноските в тази им част, но не по-малко от минимално определения размер съобразно чл. 36 от Закона за адвокатурата. В тази връзка следва изрично да се посочи, че по делото не е направено възражение от ответника за прекомерност на разноските и няма направено искане за намаляване на същите. От горното следва изводът, че жалбоподателят има право на разноски за адвокатско възнаграждение в доказания размер, поради което и считам, че е било дължимо изменение на съдебния акт с присъждане на разноските в полза на жалбоподателя в претендиращия размер.

По тези съображения считам, че оспореният съдебен акт следваше да бъде отменен и постановен такъв по същество с осъждане на ЮЛ, в чиято структура е АНО, по правилото на § 1, т. 6 от ДР на АПК до доказания размер на сторените разноски.

В този смисъл е и практиката на АССГ по идентична хипотеза - определение № 4879/13.05.2024 г. по адм.д. № 3242/2024 г. на АССГ, XXVI к.с.

За пълнота на изложението следва да се посочи, че в актуалната съдебна практика на Върховния административен съд се приема, че преценката за съответствие на претендираното от дадена страна адвокатско възнаграждение с практиката на СЕС следва да се предхожда от надлежно мотивирано възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение, обосновано с твърдения за липса на фактическа и/или правна сложност на делото. Едва ако съдът счете, че твърденията са основателни и делото не е с фактическа и/или правна сложност, той следва да прецени дали размерът на договореното и заплатено от страната възнаграждение надвишава определените в Наредба № 1/2004 г. размери, а ако е в минималния посочен в нея размер – дали е съобразено с практиката на СЕС, включително с решение на СЕС от 25 януари 2024г. по дело С-438/22. Така определение № 5402 от 30.04.2024 г. на ВАС по адм. д. № 9040/2023 г., VII о.

В горния смисъл е, например, и определение № 2377 от 28.02.2024г. на ВАС по адм. д. № 12226/2023 г., 5-членен с-в, в което е посочено, че съдът може да редуцира договорения и заплатен размер на адвокатското възнаграждение единствено при направено своевременно възражение по реда на чл. 78, ал. 5 ГПК във вр. с чл. 144 АПК и след съобразяване на неговата основателност, при отчитане на действителната фактическа и правна сложност на делото.

СЪДИЯ: